

ПУ-ТУ

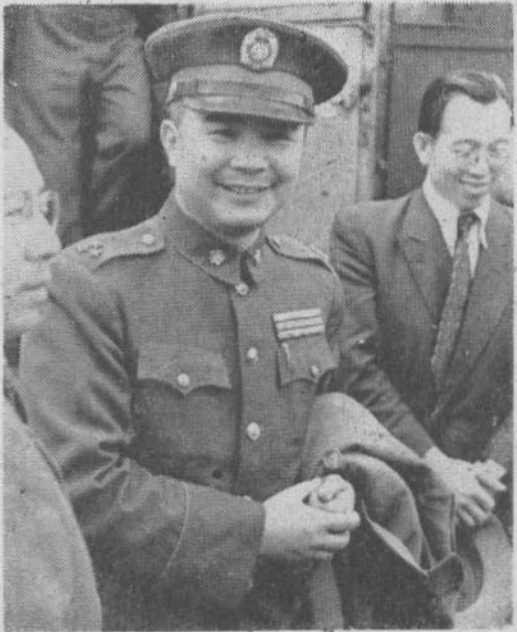
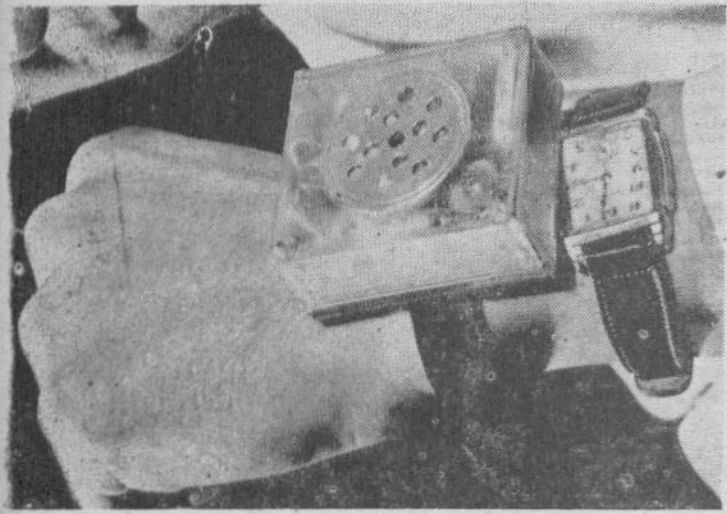

УКРАЇНСЬКІ
Б. 1877
МУС

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИЙ ЖУРНАЛ

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

ТОТАЛІТАРНИЙ ДУАЛІЗМ —
П. Гонта . . . . . Стор. 3

УРУГВАЙ 4

КОСТА-РІКА 5

ЮБЛЕЙ ОРДЕНУ СВ. БЕНЕДИКТА 6

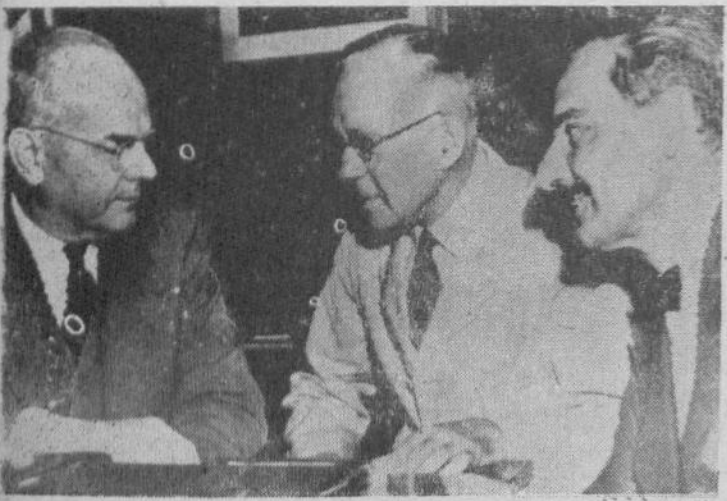
СВЯТО МОЛОДІ 8

КУР'ЄР — Л. Рептицький 10

РОЙТЕР 13

СВІТ НАЛЕЖИТЬ ЧОЛОВІКАМ —
П. Кеннон 14

РОЗВАГИ 15

На фото вгорі: Шеф китайської військової місії, ген. Чі-Хсянг-Гуанг прибув до Берліну.

Вгорі ліворуч: Найменший у світі радіоприймач. Його лампи не більші за зернятка рижу.

Друге фото згори: Представники Великобританії на господарській конференції трьох великодержав у Лондоні. Зліва направо: Сер Сесіл Вейр, сер Шолто Дуглас, сер Джілмур Дженкінс, та п. Д. Гевіленд.

Трете фото згори: в залю засідань Ради Безпеки вірвався молодий єгиптянин, намагаючись, передати листа написаного, нібито, кров'ю членів організації «Фронт нільської долини». Виведений геть, він показує цього листа газетним репортерам.

Внизу ліворуч: Представники Англії ведуть перемови з міністром фінансів США (ліворуч), про нову позику для Англії.

Внизу праворуч: В північній Греції поїзди їздять тільки в супроводі озброєної охорони.

«ПУ-ГУ» виходить щотижня. Ціна окремого числа 3 н. м. Передплата — 12 н. м. місячно, на 3 м-ці — 36 н. м. — Передплату приймає видавництво «ПУ-ГУ» та усі поштові уряди і всі листиноші американської та британської зон.

Видавець і головний редактор — **ВОЛ. ЧАРНЕЦЬКИЙ.**

Адреса редакції та видавництва: Augsburg, Bismarckstraße 13 П. Verlag «PU-HU» Telefon 8885 Редактор приймає лише в середу і п'ятницю від 9 до 11

Authorized by HEADQUARTERS EUROPEAN COMMAND Civil Affairs Division.

Klischee: Behnsen & Co., Augsburg. Druck: H. Mühlberger, Augsburg. — 9. 47.

Індієць-пластун з Північної Америки на міжнародньому пластовому святі — джемборі.

Тоталітарний дуалізм

З поживклих, оздоблених арабським мереживом сторінок епосу великого перського поета Фірдоусі «Шах Наме» доносяться до нас приглушені тисячоріччями голоси війни перших іранських царів проти сонму демонів — дивів і пері — відбиток старо-іранської віри в вічну боротьбу між царством Ормузда й царством Арімана, — між світлом і темрявою.

Для свого часу древні перси були висококультурним народом, що, за свідомством стародавніх грецьких істориків, над усе ставив правду. Перський дуалізм вніс у примітивний світогляд етичне поняття добра і зла, що пізніше увійшло складовою частиною в християнську релігію. Від нього походить епізод з грішницею, але й «автодафе».

Минали сторіччя, і протиставлення добра й зла втрачало свою гостроту. Вже незабаром після свого виникнення дуалізм зустрів прогресивну опозицію. В тому ж самому Ірані ще й тепер існує плем'я поклонників диявола. Це не якісьбудь очайдушні головорізи, навпаки, миролюбні люди, що не хочуть вірити, ніби зло може бути абсолютним, і сподіваються моральної еволюції сил пекла.

Протиставлення чорного білому яскраве й притаманне людській природі, хоч у природі чорного й білого кольору не існує. Ми не знайдемо їх у розкладеному в спектрі соняшному промені. Білий колір — це з'єднання всіх інших, чорний — це їх повна відсутність. Це добре усвідомили малярі, що ніколи не вживають нерозведених білих або чорних фарб. В сучасному імпресіоністичному малярстві взято під запитання саме поняття «світле-темне», що їх заступає взаємодія кольорів.

В нашу атеїстичну добу мало хто вірить в існування біса. Поняття добра і зла з етичної площі перейшло в соціальну. Мину-

лого сторіччя стало модним пояснювати ухили від установленної моральної норми впливом оточення й соціально-економічних умов. Межа між добром і злом стирається, їх причисляють до однієї категорії, але їх боротьба відроджується знов у 20-му сторіччі на політичній арені.

Тоталітарна ідеологія знов підносить дуалістичний принцип з наголосом на боротьбі проти зла при розпливчастому вісній людини в магичне значіння окремих розумінні добра. Проповідь ненависті до «зла» стає засобом збудження ненависті взагалі, засобом замістити аналітичний розум збудженим почуттям або інстинктами. «Злом» стає все, що не відповідає інтересам тоталітаризму.

Гальванізуючи старі забобони, викликаючи до життя нові пристрасті, тоталітаризм вів і веде осліплених ненавистю маси на завоювання для нього панівного становища. Осліпленого вести легше, ніж зрячого, а осліпити ненавистю можна швидше, ніж блиском досконалості, особливо, коли її взагалі немає. А що, як не ненависть та її наслідок — спільний злочин, може міцніше цементувати маси з їх тоталістичними проводирями?

В цивілізованому 20-му сторіччі замало вже закликів до погрому ради погрому і до грабунку заради самого грабунку. Щоб збудити ідеологічно потрібні для осліплення мас ексцеси, використовуються месіянські ідеї месіянства «германської раси» (нацистський тоталітаризм) і месіянства «світового пролетаріату» (совєтський тоталітаризм).

Для степових тюрків, змальованих у «Шах Наме» як військо демонів, ідеологічне обґрунтування нападів на іранських сусідів було зайвим. Вони воювали, щоб захопити багату здобич, яка сама по собі була достатнім виправданням їх агресії. Для якоїсьбудь фрау Мюллер, що тягла з пограбованої під

час погрому жидівської крамниці пакунок мануфактури, її злочин набрав правомірності, бо був доконаний над «недолюдками» так само, як її синів з нацистського вермахту видерта з рук української селянки курка здавалась смачною, ніж почесний трофей у боротьбі «арійського германізму» з «азіатськими унтерменшами». Мобілізуючи студентів і службовців місць на с.-г. праці у виморених голодом українських селах 1933 року, секретарі партійних осередків попереджали: «Коли побачите розпухлих від голоду селян, не давайте їм свого хліба. Селяни, що не хочуть йти до колгоспів, — це найбільша загроза соціалістичній будові, бо приватна власність залишається шансом для реставрації капіталізму. Ніякого співчуття! Ніякої пощади ворогові!»

Щоб «полегшити» керованим масам поділ явищ на добрі й «злі» і водночас усунути небезпечну для тоталітаризму індивідуальну думку, він сам береться до цього завдання. Його поділ перетворився на просте штампування. Матеріалізм — добро, ідеалізм — зло. Інтернаціоналізм — добро, націоналізм — зло. Колгосп — добро, селянин — зло.

Світ по той бік залізної завіси — той «Інший світ» — став царством темряви. Совєтський світ — царством світла. Навіть офіційна термінологія просякнена дуалізмом: сонце сталінської конституції, сонце Сталін!

Якщо стародавнім персам не здавалося дивним бачити крилату емблему Ормузда-сонця у вигляді бородатого дядька в одязі перського царя, хай совєтський обиватель привчається знаходити соняшну субстанцію в вусатій людині з люлькою в зубах і в маршальських еполетах.

Не знаючи почуття міри, тоталітаризм спускається навіть від дуалістичної бутяфорії до фетишизму — примітивної віри пер-

(Закінчення на стор. 7)

УРУГВАЙ

В Уругваї немає ні справді багатих, ні справді бідних. Ця не велика й не мала республіка на березі Атлантики застряла між Аргентиною й Бразилією, але вона ніяк не подібна ні до Аргентини, ні до Бразилії. Два мільйони населення Уругваю перейняті вірою в демократичні інституції, в республіку з її найпоступовішим у всьому світі законодавством та політичним ладом, що дозволяє їй бути дійсно демократичною.

ДЕМОКРАТИЧНИЙ СОЦІАЛІЗМ

Це високо-людська країна, рай робітника й «маленької людини».

— Плян Беверіджа? — запитують уругвайці, — соціальне забезпечення? Удержавлення? Ах, яка ж відстала ця Європа! Ми все таке масмо вже на протязі двадцяти п'яти років! І навіть щось краще... Виборче гасло Уругваю могло б звучати: «Від коліски — аж до могили». Держава тут цікавиться всім, керує всім, турбується про все і про кожного, і, якщо громадяни мають обов'язки щодо держави, то держава має незмірно більше обов'язків щодо кожного громадянина.

Кожен мусить працювати, поки йому це дозволять роки, пізніше його утримує держава. Ця сама держава має право контролювати приватні підприємства. Три найважливіші банки — вся банківська справа в руках держави. Вона має змогу контролювати також і морські гавані та річкове судноплавство. Уряд монополізував систему забезпечення, електроенергію й телефонну систему. Алькоголь, паливо, цемент, нафтові рафінерії теж належать державі; крім того, вона має в своєму розпорядженні радіовисильню, кілька симфонічних оркестрів і державний балет; рибальські промисли й велетенські охолодні підприємства, що мають велике значення в цій країні пасовиськ.

Більша частина землі також належить державі, як і найбільші готелі, казино і навіть один нічний клуб, бо держава Уругвай не відмовляє собі ні в чому.

Восьмигодинний робітничий день, пенсія для старих, соціальне забезпечення, оплачена відпустка, визначена законом мінімальна заробітна платня — це надто самозрозумілі речі, щоб варто було про них говорити. Але надзвичайним і єдиним у світі стає той факт, що соціальні закони дійсні не тільки для робітників, а й для селян та хатнього персоналу. Студії в університеті безплатні; держава дає грошеву допомогу студентам, що закінчують студії; це дає їм змогу з меншими труднощами ставати на ноги.

СОЛДАТАМИ СТАЮТЬ РАЗ НА ТИЖДЕНЬ

Чи треба пояснювати, що уругвайці не знайомі з безробіттям? Легко зрозуміти, що за обставин, коли держава піклується про все, — і то добре піклується, — професійних спілок майже немає. Бо непотрібні... Аж до самої війни ця маленька країна, затиснута між двома велетнями-сусідами й занадто поступова, щоб бути милітаристичною, не мала ні військових бюджетів, ні самого війська. Але після війни уряд визнав за потрібне ввести сяку-таку військову повинність, — мовляв, як у інших. Додержуючи принципу «хто спішить — людей смішить», вирішили, що на початок буде досить одного дня на тиждень для «ношення зброї».

Але даремно газети публікували спокусливі статті: «Це ж нагода безкоштовно зро-

бити невеличку подорож до столиці! Ви побачите, які затишні касарні, який чудовий харч!» Лише кілька сот уругвайців відгукнулись на заклик. Інші вважають за краще й далі випасати худобу, обробляти

Ця країна, що з самого початку її історії була пляцдармом, стала найурівноваженішою серед інших країн своєї півкулі. Давніший президент Беттл, — журналіст з фаху, — створив лад, яким Уругвай гордиться. В 1904 р. він запропонував скасувати пост президента, бо, на його думку, його існування суперечило суті демократичного режиму; він хотів замінити президента «виконавчою колегією». Але законодавчі установи відхилили цю пропозицію, і він мусів був згодитися з тими принципами, що сьогодні виступають у формі конституції. В уряді завжди залишають три місця для тієї партії, яка при виборах займе — друге місце. Який би не був наслідок голосування, опозиція завжди має право зайняти половину місць у сенаті.

Такий порядок здається гарним, коли розглядати його теоретично. На практиці становище могло б виявитися не таким ідеальним. При голосуванні нового закону опозиція може легко заблокувати урядову партію, отже, ту групу, що за правилами демократії репрезентує волю народу. З першого погляду впадає в око, що така система побудована виключно на вірі в добру волю, в політичну пристойність партій. Але не дивлячись на це, ця система в Уругваї функціонує — і це чи не найдивовижніший факт у всій справі.

ТАМ, ДЕ МАЯКИ БЕРУТЬ УЧАСТЬ У ФУТБОЛЬНИХ ЗМАГАННЯХ

Коли минулого року уряд Перона заборонив показувати в Аргентині фільм «Диктатор», один з кінотеатрів у Монтевідео оголосив у буенос-айреських газетах: «Кожен, хто іде до Монтевідео, може одержати безплатно квиток на цей фільм».

Уругвайцям притаманне почуття гумору. Це не дивно, бо навіть назва їхньої столиці полягає на грі слів. Матрос-конкістадор, що перший побачив з корабля цю околицю, звернувши на неї увагу своїх супутників вигукнув: «Monte video» (мені видно гору). Навпевно це був або дотепник, або проперчений житель півдня. Гора? Ледве можна її назвати пагорбком... Та все ж через двісті років місто, що вирросло на цьому пагорбку, назвали Монтевідео.

Часом гумористичні нахили уругвайців доводять майже до дипломатичних інцидентів. Минулого року в Монтевідео відбувся рішальний матч на світове мистецтво в футболі. Уругвай стояв проти Аргентини. Уругвай переміг. Цього вечора... всі капітани, всі командири кораблів, що крейсували поблизу берега Уругваю, рвали на собі чуприни. Маяки з берега посилали дивовижні сигнали; таких сигналів не можна було знайти ні в одній сигнальній книзі. Чотири рази довгий сигнал, двічі короткий, чотири довгих, два коротких... це було ніщо інше, як результат післяобідніх змагань. Уругвай побив Аргентину з рахунком 4:2.

Ось за це я ціную цю маленьку країну: її хиби, це людські хиби. Мені подобається, що головна статуя на газоні в центрі міста присвячена не якійсь великій людині, а піонерам-колонізаторам. Вони вічно лагодять поламане бронзове колесо; запряжені воли мають такий вигляд, ніби вони щипають траву, що буває навколо постаменту...

Там, де був праліс, повстає плянтація.

КОСТА-РІКА

Коста-Ріка — це книжка з гарними малюнками для чемних дітей.

Низькі гори, зелені, як на початку світу, м'якими хвилями сходять у безмежжя, з насолодою вигріваючи спину проти сонця. Їх укривають рівні ряди плянтацій кавових дерев. Такі рівні, ніби їх розчісують щоранку.

Мешканці Сан-Хозе мають звичку щонеделі о десятій годині вечора виходити на громадську прогулянку. Збираються, щоб побазікати, себе показати й інших побачити, вигадати нову плітку... коротко, щоб побувати в центральному паркові, в центрі міста. Повільним потоком ідуть по колу, за годинниковою стрілкою, дівчата, молоді жінки, завжди по трое, взявшись під руки, базікаючи, сміючись, і ні одного погляду — принаймні, ні одного помітного погляду — не кинуть на процесію молодих чоловіків, що рухаються в протилежний бік. На краях тротуарів товпляться цікаві одружені пари, обачні матері в чорних шовках.

Провінція, чарівна провінція!

ПОЛІЦІЯ ЗАМІСТЬ ВІЙСЬКА

В цій республіці живуть працьовиті й горді люди. Її заснували не ті, що ганялися за багатством, а скоріше еспанські виселенці, селяни, торговці з Арагону, ремісники з побережжя Віскайської затоки. Це «країна без таємниць», миролюбна оаза серед неспокойних республік. Немає тут ні військового міністра, ні війська. Зрештою, для чого вони тут здалися б? Замість війська — поліція: 242 рядових, 82 офіцери, 220 музик.

Агентство подорожів, що влаштовує прогулянки до Мехіко, спокушає клієнтів: «На святі незалежності ви побачите військову параду!»

Я забув: Коста-Ріка воювала з Німеччиною. Навіть двічі, — бо інакше чи ж був би підписаний версальський договір? Ворожнеча між Коста-Ріка й кайзером ніколи не затихала. За війни з Гітлером, в день перемоги в Коста-Ріка був перший і єдиний поранений: стара гармата, що розірвалася, коли з неї хотіли вистрелити з нагоди такого урочистого дня.

Навіщо військо? Тут мало революцій і вони ніколи не бувають кривавими. Мешканці Коста-Ріка роблять революції... на сторінках газет.

ПРЕЗИДЕНТ ЖДЕ АВТОБУСА

В 1918 році учні й студенти демонстрували перед палацом президента проти якого розпорядження. Президент полив їх з невеличкої пожежної помпи. Це було нечужане варварство! Наступного дня народні маси примусили президента піти до димісії.

Ніхто не говорить про сучасного президента республіки. Його портретів ніде не видно. Нарешті я знайшов країну, де немає передвиборчої пропаганди, де політика не відіймає половину часу людини.

Президент — людина, як і всі інші, не більше й не менше, чи ж це не належить до демократії? Він не потребує особистої охорони, і горожа з секретарів не затримує тих, хто бажає мати в нього аудієнцію. З ним може говорити кожен особисто; він розмовляє з

усіма старими селянами, що приходять до нього полегшити серце.

Ідучи в кіно, він сам купує собі квитки в касі; коли хоче кудись поїхати автобусом, стає в чергу, як і найнезначніший з його підданих. Вечорами він, як добрий громадянин, підстригає свій живопліт і насолоджується свіжим повітрям, що віє через паркан його садка.

РАЙ ДЛЯ ДРІБНИХ РАНТЬЄ

Проблема країни (навіть тут є проблеми) — це кава. Коста-Ріка (Багатий берег) продукує крім цінних сортів дерева, як маґоні, трояндове дерево, крім бананів, також особливо цінну каву. Боби тутешніх дерев, що ростуть на вулканічному ґрунті в околицях Сан-Хозе, дуже маленькі. Висота на тисячу метрів над рівнем моря забезпечує відповідний клімат. Перед війною три чверті продукції кави йшло на великобританські ринки. Тепер її, а також банани купують США.

В Коста-Ріка є й чужинці. Майже всі вони живуть тут років по двадцять п'ять. Це вищі урядовці, тепер дрібні рантьє, що тут знайшли собі батьківщину.

Я познайомився з старим, високим чоловіком, що ходить на милицях. Колись давно він приїхав сюди, щоб будувати залізницю. Тиха краса щасливої країни спокусила його тут зостатись. Тепер він вирощує орхідеї, в його садку їх три тисячі різних сортів. На протязі двадцяти років він слідкує за однією рослиною, чекаючи, поки вона зацвіте. Сьогодні цей чоловік, якому вже мабуть з вісімдесят років, сказав мені: «Гляньте, оцю ось я чекаю вже п'ять років. Через два роки я побачу квіти...»

Він охопив зміст душі Коста-Ріка і її мирного життя.

Переклав Юрій Балко

Вигляд монастиря «Монте-Кассіно» в південній Італії, заснованого бенедиктенцями й зруйнованого в останній війні.

Юбілей ордену св. Бенедикта

Вже двічі переживав світ кризи й катастрофи, такі самі, як ті, що тепер так жахливо даються в знаки сучасній людності. Перший раз це сталося ще на початку історії наших народів, що не були ще зв'язані з європейським культурним світом. Тоді завивали бурі переселення народів над країнами Заходу, і античний світ греків та римлян розпадався на шматки. Другий раз людність трясло в гарячці, коли на кінці середньовіччя з відкриттям нових частин світу й континентів народжувався новий

світ. Тоді вперше закруглилася земля, що досі була в уяві людей площиною, оповитою з усіх боків безконечними морями; вона стала кулею. Але рука об руку з цими відкриттями йшов час страшних релігійних воєн, що цілковито зруйнували побожний вигляд Заходу, його єдність Бога й людини.

Ми знаємо, що знов переживаємо час загального перевороту. Що він нам принесе, як упорядкується цей новий світ, — можемо лише здогадуватись. Багато людей сповнені занепадницьких настроїв. Вони вірять

більше в розпад, ніж у відновлення світу. І для порятунку закликають дух тих, що вже колись урятували цей світ.

У зв'язку з цим часто називають ім'я засновника поширеного в усьому світі католицького ордену бенедиктенців Бенедикта Нурсійського. Приводом до цього стала 1400. річниця з того часу, як умер Бенедикт Нурсійський. І справді, Бенедикт, канонізований католицькою церквою, був однією з найпотужніших духових появ світової історії. Якщо його називають творцем і батьком Заходу, то це й виправдується, бо заснований ним чернечий орден зробив найбільше для того, щоб не тільки християнізувати Європу, але й залучити її до культури.

З руїн античного світу вчені сини Бенедикта врятували античний дух гуманізму й мудрости і так вдало стопили його християнством, що насправді повстала нова культура. Ми знали б значно менше про красу й силу духа стародавнього світу, якби бенедиктенці з їх бджолиною старанністю й чудовим розумінням справи не врятували старі документи й не розповсюдили їх через свої копії, бібліотеки, через свою вчительську, виховну діяльність. Бенедиктенці навчили землеробства варварських завойовників старого культурного світу Римської ім-

Урочиста церемонія освячення дзвона, що її відбуває єпископ. Дзвін омащено свяченою оливою й обкурено свяченим куривом.

предметів і слів. Один з відомих радянських пілотів, довершивши переліт через північний бігун, розказував на сторінках преси про свої пригоди в таких приблизно словах: «Навколо мене згущалися хмари, літак починав обмерзати. Але одне слово, одне ім'я, що я ніс його в серці під час усього лету, надало мені сили перебороти стихії і з честю виконати завдання партії й уряду. Це слово було — Сталін!»

Коментарі, як кажуть, зайві. Як примхлива дитина замазує олівцем неприємний для неї малюнок, так і тоталітаризм зачорнює суперечливі йому суспільні явища, поки від них не залишається лише брудна пляма. Такий розподіл робиться вперто й систематично. Він стає критерієм усіх суспільних проявів життя: науки, мистецтва, політики. До заплямованого не може бути ніякого іншого почуття, крім ненависті, бажання усунути, знищити.

Представники «ворожих класів» виступають у радянському мистецтві в масках артистів стародавньої грецької трагедії, що з моменту своєї появи на сцені не залишають ніякого сумніву щодо своєї характерної якості. Куркуль — з великим черевом, щелепами тварини й обрізом за поясом; агент «капіталістичного закордону» в насунутому на брови капелюсі і в чорних окулярах. Пізніше заради «реалізму» таке зображення трохи змінилось. Ворог міг явитись у вигляді елегантної освіченої людини, що з почуттям грає на роялі «Місячну Сонату», але лише для того, щоб ще контрастніше показати свою внутрішню пустоту й ницість. Тут тоталітарний світогляд не терпить ніяких компромісів: надання «негативному» персонажів найдрібнішої позитивної якості суворо карається як ухил від генеральної лінії в мистецтві. Згадаємо постанову радянського уряду про хиби праці мистецьких організацій два роки тому.

Позитивні персонажі — це червонолиці дівчата й юнаки в білих одягах або сивобороді діди, різні Джамбули й Сулеймани Стальські, що з сльозами на очах гучними голосами хором співають «Пісню про Сталіна». Ви не знайдете в них ніякого іншого почуття, крім захопленого ентузіазму й нестямної відданості.

Навіть найвищі партійні критики закидають іноді своїм письменникам і драматургам слабкість і нежиттєвість їх позитивних героїв, але кожна спроба мистця відійти від офіційно приписаного дуалістичного трафарету, спроба правильно змалювати радянську дійсність накликає на нього немилість. Яскравий приклад цього дає доля Зоценка.

В політиці те ж саме, що й у мистецтві. Єдину можливу правду несе тоталітаризм. Все, що лежить поза його сферою, служить лише для обдурення й поневолення мас. Релігія, філософія, мистецтво. Навіть для своїх західних марксистських колег радянські марксистки придумали налічку «соціал-фашисти». Що ж казати про щирість бажань «капіталістичної Америки» дати допомогу зруйнованому світові?

Тоталітаризм підхопив бойове гасло, що його кинув колись Карло Маркс: «Історія — не історія класової боротьби». Історія це не історія прогресу суспільства, обернення завойованих сил природи на службу людству, а боротьба людини з людиною за матеріальні привілеї, за місце біля корита. Де припилює різниця між таким формулюванням і заплямованим самим марксизмом означенням історії, як боротьби князів і царів за пануванням над народами?

Ті, хто дійсно бачає людству мирного й гармонійного майбутнього, відкинуть цю реакційну ідеологію ненависті.

Павло Гонца.

Величний монастир «Св. Оттільєн», притулок бенедиктенців-місіонерів, з його високо піднесеною вежею, з якої новий дзвін подає свій голос далеко навкруги.

пері, завели ремісництво і цим готували ґрунт для нового світу.

Початок цього чорного ордену, що так невтомно працював на користь людства, зроблено на горі Монте-Кассіно в південній Італії. Там стоїть стародавній монастир бенедиктенців з гробом Бенедикта, що знайшов у собі енергію зустріти смерть, стоячи з піднятими догори руками, спершись на двох ченців. Це майже символ, що в останній війні за Монте-Кассіно провадилися жакливі бої; в наслідок цих боїв завойовання вихідної позиції на горі відкрило ворота альянтам для визволення Європи. І Монте-Кассіно було зруйноване при цьому цілком, за винятком могили Бенедикта, що лишилася неушкодженою.

Тепер по всіх країнах відбуваються свята пам'яті Бенедикта в 1400. річницю його смерті. Найвеличнішим із цих свят було свято в бенедиктенській колонії Санкт-Оттільєн, поблизу узбережжя озера Амерзее, цей монастир, що лежить серед надозерного ландшафту, свідчить, що бенедиктенці не зреклись своєї місії. Власне, там навчають місіонерів, що їх бенедиктенці розсилають по всьому світі. В усіх частинах світу, навіть у найдаальших закутках Азії чи Африки, працюють місіонери, що вийшли з Санкт-Оттільєну. Тому американський єпископ др. Алозіус Мюнх, висланий від Папи для

вивчення становища в Німеччині, був також у цьому монастирі. В центрі урочистості стояло освячення авіабурзким єпископом др. Еберле дзвона на 56 центнерів ваги; з того часу голос дзвона, голос застереження й напоумлення далеко розноситься по околицях.

В монастирі найбільше заслуговує на увагу африканський музей, де показують зібрані бенедиктенськими місіонерами цінні свідчення негритянської культури, різні пам'ятки людських і тваринних рас Африки. Цей музей був замкнений за війни, і його не змогли відкрити ще й досі, бо частина монастиря зайнята переселеними особами. Як турбується Ватикан відбудовою якраз цього баварського монастиря, видно з факту недавнього вислання до Санкт-Оттільєну 50-ти скринь з дуже цінними книжками. Цей подарунок мусить допомогти бібліотеці монастиря, що складається з 60 000 томів, поповнити свої втрати, спричинені нацистським режимом.

Чи здійсниться ідея порятунку західного світу за допомогою бенедиктенського духу, чи ні, все ж таки можна з певністю ствердити, що Бенедикт — а його ім'я значить латинською мовою «благословенний» — дав світові силу, яка потужно діє ще й досі.

А. Р.

Передплачуйте «Пу-Гу»!

Передплату приймають усі поштові уряди і всі листиноші американської і британської зон.

Можна також пересилати передплату на адресу Видавництва.

З французької зони передплату приймає тільки Видавництво.

ВИДАВНИЦТВО «ПУ-ГУ»

Свято української молоді

У неділю 17. 8. 1947 року в Авісбурзі в таборі «Сомме-казерне» за ініціативою місцевого осередку СУМ відбулося свято української молоді. У святі взяли участь запрошені осередки СУМ'у з українських таборів ДШ: Ашаффенбургу, Інгольштадту, Цуффенгавзену, Ельвангену, Дінкерсбілю, Вайсенбургу, Ділінгену й Ляндсгуту.

О дев'ятій годині ранку на пластовім майдані стали молодечі колони для вимаршу на таборовий майдан. Духова оркестра осередку СУМ з Ашаффенбургу порушила недільний ранок у таборі бадьорим маршем.

Величезний табір прокинувся. Чітко відбиваючи крок, бадьоро йшли таборовими алеями сумівці.

Національна гордість приємним хвилюванням сповняла серця присутніх учасників і гостей. Хлопці й дівчата в національних убраннях. На таборовому майдані похід зустріла духовна оркестра з Цуффенгавзену. Звуки національного гімну супроводять підняття українського національного прапора й блакитного стягу з емблемою СУМ'у.

Соборна Служба Божа завершує першу частину свята.

Гостей чекає обід...

О другій годині дня таборовий стадіон в полоні молоді. Жіноча дружина сумівок з Ляндсгуту змагається у відбиванні зі спортсменками «Човногори». На футбольному полі під звуки оркестри глядачі спостерігають масові вправи об'єднаних осередків СУМ'у. Ашаффенбурзькі гості окремо показали вправу з серпами.

Невеличка павза...

Вітлов'ячи на полі живу емблему спілки, сумівці Молитвою за Україну кінчають другу половину свята...

Знову таборовий майдан.

Корівники Центрального Комітету СУМ'у приймають парад.

— «Праворуч глянь» — проходять повз них рядами сумівці й стають до віддання присяги.

Командант Свята, голова авгсбурзького осередку СУМ'у, п. Штогрин Д. попереджає майбутніх членів СУМ'у:

— До присяги готуйсь!

Линуть над площею слова присяги української молоді, присяги на вірність Батьківщині, на вірність служіння українській нації.

Після присяги голова ЦК СУМ'у п. Сердюк роздає новоприйнятим членам членські квитки.

За спільною вечерею в таборовому клубі молоді учасники свята діляться вражіннями.

Вечоріє. Пронизливий дзвоник таборового театру сповіщає про початок мистецької частини Свята Молоді.

Велика зала театру заповнена гостями й учасниками радісного дня. Над сценою довгий плакат з написом:

«Привіт дорогим гостям — учасникам Свята Молоді!»

Праворуч від сцени на етні одинадцятиметровий транспарант:

«СУМ — об'єднання молодих ідейно-творчих сил української нації».

Після кількох привітів зворушливу промову виголосив п. Яценко І. — довголітній в'язень большевицьких концтаборів.

«Сьогодні я народився, як сумівець, вдруге!» — сказав він.

Сильний голос сумівця-ветерана зосереджує увагу присутніх:

«Пам'ятаймо, що Спілка Української Молоді освячена кров'ю найкращих синів Наддніпрянщини. В сибірській тайзі під кожним шнем деревини лежать трупи української героїчної молоді. Хай скаженіє московський кат у безсилій люті, задушити український народ йому ніколи не вдасться.

Українська молодь, що свято береже традиції СУМ'у, готується до вирішального бою з нацизмом».

Мистецька частина свята пройшла жваво й весело.

О 12 годині ночі Свято Молоді закінчується: СУМ ЖИВЕ!

Живе наперекір усім ворогам!

В. КОВАЛЬ

Фота В. Климчука та Я. Цегельського.

Кур'єр

Літній сивавий пан підвівся з-за столу й поволі вийшов на середину кімнати. Зупинився перед молодим і поклав йому на плече долоню. Навколо було тихо й урочисто, немов у храмі.

— Ми наділяємо вас великим довір'ям... Дуже рідко таким молодим людям доручаються важливі справи. Перед вами далека дорога. Пам'ятайте, що на вас лежить велика відповідальність. Доля сотень, а може й тисяч людей і всієї нашої праці залежить від вас... І, від вашої поведінки Стережіться!

Сивий пан закінчив з таким наголосом, що молодий чоловік не міг не зрозуміти ваги його слів і свого завдання. У молодих очах запалали вогні завзяття, і він бажав доказати ними старшому панові, що виявить себе гідним такої місії.

— Прошу довірити мені, — сказав молодий чоловік твердо.

Старший пан зняв з його плеча долоню й подав її йому на доказ свого довір'я.

— Нехай вас Бог провадить.

Молодий чоловік вклонився і, обернувшись, вийшов без слів. В його нагрудній кишені спочивала невеличка течка, герметично закрита з невідомим йому змістом. Може, там були папери, може, щось інше. Він не знав і не питав. Він мав тільки доставити її на місце.

В сусідній кімнаті підвівся інший чоловік. Дебелий, високий, різкий у поведінці, в рухах.

— Ярослав, — озвався він, — пам'ятай, ніяких зупинок у дорозі, ніяких пригод. Просто до мети... А тоді будеш вільний. Зрозумів?

Молодий чоловік зрозумів і на підтвердження цього мовчки кивнув головою.

— Я вірю, що ти виправдаєш наші надії. Ворог розумний і хитрий. Ми досі не могли натрапити на його слід. Ждемо на його похибку. Може, якраз...? — Дебелий чоловік дивився в задумі на гарні риси Ярославового обличчя й думав свої думки. Потім кинувся-ожив знову. — Візьми ще оце з собою... шістнадцятинабовсвий... бельгійський. А це... калій-ціанід.

Молодий чоловік спокійно заховав подані речі, тільки револьвер спочатку зважив на долоні. Збирався йти. Прощання завжди створює людям деякі труднощі, тому Ярослав подбав, щоб його скоротити. Подав руку дебелому чоловікові і на цьому розійшлися. Тільки в дверях ще почув за собою впертий голос: «Не забувай... уже три кур'єри пропали нам на цій лінії»...

Молодий чоловік на секунду пристав, мов би хотів відповісти, але, не сказавши нічого, причинив за собою двері. Перед ним розкривалась непевна дорога.

За дві хвилини перед відходом поїзду зайшла до вагону гарна, як Венера, молода дама. І внесла з собою ніжну атмосферу тонкого запаху фіялок. Увесь вагон сповнився чарами тих квіток, і коли вона заглянула до купе, у Ярослава не знайшлось ні відваги, ні бажання відмовити їй щодо місця. Носій приволік за нею дві великі валізи, і Ярослав з приємністю поміг йому висадити їх на полицю; за це одержав від молоді дами в нагороду скромну усмішку й таке ж слівце: «Дякую»...

Ця усмішка й це слівце зацікавили Ярослава, бо молода дама, хоч віяло від неї широким світом, поводитися скромно й тихо, зовсім не виправдуючи вражіння, що його робила її постать. А запах фіялок так гар-

моніював з нею, скромний, ніжний і ніби обережний, що здавалось вона сама радше квітка, а не людина. Ярослав з хвилину приглядався до неї, потім витяг цигарницю.

— Чи можу вас просити?...

Відмовилась. Знов з тією ж своєю усмішкою на устах. Не курить. Але, прошу, він може спокійно закурити, дим їй не шкодить.

Ярослав закурив і пошукав іншого способу до неї. Розпакував невеличкий пакуночок і відкрив перед нею пачку помадок у шоколяді.

— Може, тепер мені не відмовите?...

На жаль вона мала певні принципи.

— Даруйте... я дуже дякую, але я не звикла...

— До шоколядок? — питав Ярослав жартома.

— Ні... але до мужчин.

Ярослав мало що не витріщив очей. Така зовнішність і така поведінка? Це справді цікаво. Він не міг приховати свого враження. Якраз рушав поїзд, м'яко й легко, коли Ярослав висловив їй свою відважну думку.

— Не гнівайтесь... Я не можу повірити вашим словам.

Вона не гнівалась. Навпаки, вона усмінулась до нього, цим разом виразно до нього й склонила голову на плече. Може, їй було так вигідніше дивитись на нього трохи збоку, може, вона була втомлена... Це останнє правдоподібніше. Це більше відповідало до її вдачі.

— Я не можу примусити вас вірити...

— Я вас таки прошу... не відмовте мені цієї дрібнички.

Вона ще вагалась, але коли зняла рукавичку і коли її біленька ручка посунулася у напрямі шоколядок, Ярослав подумав, що такої грації в жінок уже давно не бачив. Факт, що вона взяла шоколядку, так його втішив, що він не зумів інакше висловити свого задоволення, як тільки очима. Потрібних слів забракло йому. Не знав, звідки береться в нього такий запас душевної втіхи. Хотів балакати, радо заспівав би.

— Вибачте... де мета вашої подорожі?...

— А Вашої? — спитала з-під ока, зробивши це так гарно, що Ярослав відчув у грудях тепло. Відчув без думок.

— Париж.

Вона зробила великі очі.

— Я теж туди... любите Париж?

Ярослав був у ньому кілька разів, але не міг сказати, любить його чи ні. Був йому байдужий, як і кожне велике європейське місто. Однак тепер пригадав, що Париж має в світі велику славу і що можна було б любити його й дивуватися з нього. Тим більше, коли й вона туди їде.

— Люблю... дуже люблю.

— А я ні, — відповіла йому, скрививши уста. — Мене дратує Париж своїм криком і надто великою вільністю. Волю маленьке тихе містечко десь у горах...

На швидку руку переставлявся Ярослав з Парижу на її вподобання. Він же ж теж мріяв колись про тихе мале містечко, невеликий дімок і вренгі... добру, милу, дружину, що дозволила б йому забути всі неприємності й турботи зовнішнього світу.

— Якби ж чоловік міг собою розпоряджатись... — заговорив він, — тоді напевно й я вибрав би собі таку місцевість далеко від світових шляхів і подбав би знайти там особисте щастя... Але на жаль не маю змоги цього зробити.

— Інтереси держать вас у світі?

— Не тільки інтереси... багато дечого й іншого... та про це не варт говорити. Ска-

«Прошу мені довіряти...»

жіть мені... пані... — перервав, підняв і склонився перед нею. Сказав своє ім'я, і вона подала йому руку. Від неї почув тільки: Люесса. Її ім'я було Люесса, чудне й неспокійне ім'я. Неначе з Індії. Але їй з ним добре. Взагалі їй добре з усім, що їй належить. Вона якась така мила, і так багато, так страшенно багато невичерпного тепла в ній.

— Скажіть мені... пані Люессо... чи мені так здається, чи я справді ще кращої жінки... від вас на світі не бачив?...

Ярослав потребував трохи відваги, щоб так сказати. Але її очі так запрошували його говорити, просто провокували до гарних слів, до відважних слів, хоч з другого боку, він відчував певний мур, що стояв між нею й ним, стояв непорушно й уперто. З-поза муру вона усміхалась... а він був радий, що сказав їй щось гарне. Однак у відповідь її очі споважніли. Цього теж не сподівався. Думав, звичайно, засміється пусто. Ні. Не засміялась. Цим разом не засміялась.

— Не говоріть таких речей. Чи це вам зробило б приємність, коли б вам хтось вічно таке балакав?

Ярослав засоромився. Вона була ж надто гарна й мила, щоб він був перший, що їй таке каже. Він повинен був інакше з нею поводитись. Зробив їй прикрість.

Споважнів і він.

— Пані Люессо... вибачте мені. Я не знаю; чому це так... але мені здається, ніби я... бракує слів. Не гнівайтесь на мене?...

Рухом голови заперечила. У кожному її відрусі Ярослав находив щось нове для себе, щось гарне й щось таке, за що варто було скочити в провалля.

— Я не гніваюсь на вас... Ярославе. Ваше ім'я гарне... чуже.

— Бо я чужинець. Я українець.

Усмінулась до нього на цей раз виразніше. Симпатія зродилась у її очах.

— Читала про ваш край... Співчуваю вам. Може, колись вам доля усміхнеться. Мусите почувати себе дуже самотно...

— Самітно?... Це мало, мало сказано... пані Люессо. Я сам не знаю, як почуваво

себе, але це подібне до почування на вічній гойдалці, коли немає змоги зачепитись ногами об твердий ґрунт. Можете собі щось таке уявити?

— Можу... розумію вас. Ваш край надто гарний... І ваші люди...

— Не говорім про сумні речі, — перервав її задуму. — Не можу стерпіти смутку у вас. Вам треба усміхатись і тільки усміхатись. З вас променює сонце!

— Ви... маляр?

— Ані маляр, ані поет, пані Люессо. Просто... людина.

— Говорите словами мистця. Хоч зміст цих слів мало спільного має зі мною.

— Пані Люессо... чи я виглядаю на такого, що говорить даром дешеві компліменти?... — Зризував Ярослав. Ризикував, бо вона могла сказати, що так. Цього можна було сподіватись. А проте цим разом вона цього не сказала.

— Ні... — глянула на нього виразно. — У вас немає нічого з дешевини. Ваші очі мають глибину... І якесь внутрішнє світло...

Люесса це говорила майже пошепки, і при цьому її зиниці застигли без руху в його очах. Щось сталося між ними; щось таке, мов би розсипався несподівано прозорий мур, і вони стали одне проти одного застукані цим відкриттям. Він слухав її голосу, і йому було так добре біля неї, мов би сто років знав її і переживав у її товаристві виключно райські хвилини. Опанувало його велике бажання торкнутись її руки, торкнутись її взагалі й переконатись, що вона не сон, не мрія, а дійсна, жива, матеріальна жінка.

Чув, що в його грудях росте щось із швидкістю вибуху і що він не зовсім себе опановує.

— Пані Люессо... скажіть мені... чи я подібний до закоханого?...

Мовчала. Її зиниці жевріли все тим же самим вогнем, що не погасав, а розростався. Нахилений до неї Ярослав ждав її відповіді. Ждав руху її губок, що скажуть йому тепер щось гарне або щось...

В купе панувала тиша. Жодне слівце не впало в цей настрій. Тільки очі питали себе взаємно, немов з острахом, до чого це йде?

*

На одній з невеликих станцій, ще перед французьким кордоном, з якогось вагона вискочив дебелий, розрослий чоловік і, користаючи з десятихвилинного постою поїзду, замовив телефон для розмови з Мюнхеном.

Дістав сполучення. Піднявши слухавку апарата, позіхнув так, як позіхає людина, що з нудьги нічого собі не бажає, як тільки доброго й смачного сну.

— Тут Карло. Олесь?... Гм, виправдується. Прегарна. Шкода, що я старий. Спритна. Але цим разом... Чи не перший це випадок... похибки... З їх боку. Якщо так... ми горою. Жаль мені її.

— Ну так. Трудно. Раз треба впасти на слід... а я не дивуюсь. Нікому. Так... Кінець.

Парі-Норд привітав їх шумом і гамором жвавого експресивного натовпу. Поїзд заїхав і тихо пристав, відсапуючися з далекої дороги. Юрба носіїв кинулась до дверей вагону, хлопці з готелів поривали гостей просто зі східців за собою, приманюючи їх елегантністю та багатством свого одягу, прикрас. Але Ярослав мав уже свій смак, і на нього поза бажанням Люесса ніщо не впливало. А вона бажала, щоб він поміг їй знайти невеликий, але тихий і милий пансіонат, де вона могла б спокійно перебути два тижні в Парижі.

Носії несли її валізи, Ярослав мав тільки невелику подорожню торбу з собою. У на-

товпі він перепросив Люессу за сміливість, придержавши її за плече. Коли ж вони видобулись на вільний простір, Ярослав залишив її. Відчув, що їй це більше сподобається. Покликав таксі, подав якусь адресу. Люесса не випитувала, куди він везе. Мала до нього довір'я, і за це він був їй вдячний.

Вулиці Парижу не цікавили їх особливо. Ярослав був серйозний і Люесса замовкла. Тільки деколи вони зустрічались очима, і тоді вона не видержувала, опускала вії додолу й накривала ними свої зиниці, а на щокх їй виростав легкий рум'янець. Ярослав

сидів у задумі, складав пляни на майбутнє.

Таксі задержалось на бульварі Сац-Мішель перед елегантним пансіоном, схованим у добре впорядженому саду. У повному сонці пансіон виглядав дуже гарно, і Люесса стала перед входом, щоб пригланутись і подякувати Ярославу за вибір.

Літня дама прийняла їх дуже чемно і без ніякого здивування. Так, є ще вільні кімнати, о, прошу собі вибрати.

— Люессо... Ярослав говорив пошепки. Вона глянула боком на нього. Немов би відгадувала, що саме він хоче сказати.

Вона сама схилилася йому на груди.

— Так? ...

— Люессо... чи ти матимеш щось проти того... що я замешкаю також тут?

Знав, що вона зробиць. Знав, що не дістане відповіді. Вона опустила очі, глянула вбік і не сказала ні слова. Але її відрух не йшов наперекір. Вона неначе тільки стягнулась у софі. Ярослав підняв її руку до уст і, не звертаючи уваги на літню господиню, поцілував.

— Дякую... Люессо.

На душі було погідно й спокійно, ніби по довгій дорозі причалив до безпечної гавані. Почував якусь дивну певність себе й свого я. Коли переодягався в кімнати, щоб сісти з Люессою до підвечірка, склав собі плян на решту вечора. Біля дев'ятої поїде авто на зустріч, передасть пакет, повернеться, повечеряє разом з Люессою, а потім...

Глянув у дзеркало. Мав високе розумне чоло і сам собі вподобався. Люесса не повинна нарікати на його товариство.

На летовищі Ле-Бурже серед гамору численних моторів, серед вихру пропелерів привітались два високі панове. Сивавий з багатим життєвим досвідом, виритим на обличчі, і дебелий, розрослий, з морем енергії, розлитим над глибоко осадженими очима.

— Як звичайно, — сказав дебелий мужчина. — Але в них справно йде. Мушу подивляти їх. Не диво, що ми не могли досі трапити на слід. Цим разом... одначе вони зробили похибку. Не замела вона слідів за собою... впала.

— Впала? ...

— Так, — твердо повторив дебелий. — Найкраща сила в них.

— А наш?

— Ще дівчак, але колись... загартується. Напевно, — сказав сухо перший.

— Підемо туди.

— Так. Уже час.

Сонце заходило, і в кімнату уважно прокрадалися перші сутінки. Як маленькі злодії, ховались вони по кутках поміж квітами й вазонами і тільки зрідка наважувались засісти в якийсь більший закуток. Але хвилини минали, і сутінки набирали відваги, вилазили з перших криїв і тихцем опановували щораз більше й більше простору напосну ніжним запахом фіялок кімнату.

Ярослав дивився в задумі на останні блиски сонця, що гасли в золотому волоссі Люесси. А вона, прискорено віддихаючи, вогненними очима причаровувала його до себе, мов таємна мавка далекого й спрагненого солодкого спочинку мандрівника. Дізнавшись, що він хоче кудись від'їхати, хоч і на короткий час, мавка ожила, загорілась і тихенько прохала його лишитися з нею. Ярослав був задуманий, бо відчував, що поводитись не так, як повинен. Відчував, що надто поважно запала йому в душу ця дівчина і що все це взагалі починає набирати якогось дивного чару. Чув, що якась велика сила держить його на місці, і він навіть не має ясного бажання дивуватись, що підкорився такій силі. Адже тепер він мусів був піти до себе переодягтися й поїхати виконати завдання... Віддати пакет. А тим часом він сидить, крадучи в себе й у вічності дорогі хвилини.

Люесса сиділа біля нього, підібгавши ноги, а шовковий темний шаль не накривав усього її тіла. Коли задума Ярослава не проходила, вона нахилилась сама до нього. І Ярослав найшов в її очах глибоку відповідь на свій великий запит. Люесса не говорила нічого. За неї говорили очі. Ними вона просила його лишитись, не покидати її, ними прив'язала його до себе.

Повними грудьми вдихнув Ярослав хвилюючий запах її волосся. Люесса підвела голову. Її зіниці запалали ще жвавішими блисками, і Ярослав відкинув геть усі свої думки, мов непотрібний і немилый балаяст.

Не знав навіть, чи сказав їй щось. Тільки в раменах відчув, як вона вся здригнулась від дотику його уст, а потім...

Люесса все своє ество вклала в одне слівце, що його вона нікому й ніколи в житті не казала.

— Кохаю... — і це була правда.

Вічний маятник часу поволі посувався вперед...

Сутінки шаліли, гуляли й шуміли кругом розпаленою у скронях кров'ю. Крізь примкнені вікна заглядав різко цікавого місяця. Його блідав проміння супроводив загублений ще серед кущів троянд спів запізнилої пташки. На долівці срібне, холодне проміння розливалось в невелику яснішу плямку.

Ця плямка заясніла й забіліла чимсь нескресленим, та, поки ця ясність держалась, плямка знов посіріла до свого первісного стану.

Босими ногами Люесса йшла тихо, як кіт, по м'якій канапі. За нею безшелесно зачинилися двері кімнати, і вона стала, слухаючи, як б'ється її серце. Перший раз у житті вона зраджувала. Зраджувала себе й своє щастя. Просто фізично відчувала біль, що його вона завдавала тепер чоловікові, а в голові в неї думки зводили страшний немилосердний біль. Вона мусіла... Мусіла...! І перед нею без гамору відчинилися двері дальших кімнат, а вона сама, накрита темною вовною, що глушила всі відрухи, густо обкутавши її постать, перейшла невеликий кусок коридору. З-поза стінки висунулась одна, потім друга й третя чоловічі постаті. Люесса стала. Кивок головою з її боку заспокоїв їх. Їхні руки поволі виповзли з кишень.

— А він...?!

— Спить... Тссс...

Двері чужого апартаменту відчинились без зайвого звуку. Люесса всунулась туди першою, за нею пролізло сліпе кружальце електричного ліхтарика. Потім біла рука зупинилась на ниті на контакті, перекрутила його, і вибагливо прибрані кімнати залились ясним світлом.

Було тихо, мов у труні. Якраз, як у труні. Чомусь неприсмно й чужо тут. Люесса була зденерована. Може, вже надто багато коштувала їй ця пригода, — сама тепер не знала, що думати. У голові хаос. Думки мішались ще зі спогадами. Її душа усміхнулася райдужно до людини, що спала. Люесса мріяла без сну.

І дійсність штовхнула її в ребро. Брутально.

— Де пакет?! Бери.

Люесса стягнула брови над палкими очима. Нагло перервана мрія втекла в безвість. Дійсність... Проклята дійсність! Якби так з нею назавжди скінчити...

Насуплена, недобра, швидко підійшла до невеличкої касетки, вмурованої в стіну, добула ключика. Кров ударила їй до скронь, коли пригадала, скільки праці, зайвої й непотрібної праці, коштувало їй поки відібрати в коханого цей ключик. Відчула, що робить не тільки йому кривду... Відчула й свій біль...

Та було вже пізно.

Відімкнула замочок і відкрила дверцятка.

— Ось пакетик...

Хижі руки покинули невідступні кишені, оглянули пакет. На руках натягалась тонка, прозора гума. Ніяких слідів не залишала вона за собою. А Люесса скривилась іронією над їхньою обережністю. Які вони розумні...!

Які вони проворні...! Але, коли б так когось із них стати віч-на-віч з нею, з її силою, з її красою, напевне все повторилося б у тих самих деталях. Тільки... Люесса не була б тоді напевно так зворушена, як тепер. Люесса відчула, що ця пригода коштуватиме їй багато нервів, а може, навіть... може і напевно... життєвого щастя...?

— Глянь, чи є в ньому те, що має бути? — кинула темна тінь за нею.

Люесса нервово рвонула пакет. Знала, що в ньому має бути. Знала, що ці документи ніколи вже не повернуться до власника. Вони підуть кудись далеко, щоб виконати там своє провокаційне чи інше злочинне завдання.

В пакету була навоскована, герметично закрита коверта. Люесса відчинила її, і на столик з-під її пальців посунулась тонка струмина сипкого порошку...

Здивування виросло в великих очах Люесси. Здивування скривило й обличчя трьох її товаришів.

Та в цю ж мить увесь стіл спалахнув ясним від сонця полум'ям, і білий жар обхопив усю постать і обличчя Люесси.

Вона скрикнула з страшного й несподіваного болю.

Вогонь зник... тільки білий газ смертельного гадукою сповзав в осліплені очі і в безборонні легені.

Ярослав мав дивний сон, ніби він був зовсім маленьким хлопчиком, і якийсь старий дідусь вів його за руку понад глибоким проваллям. Увесь час туди й сюди і ввесь час указивним пальцем спрямовував його зір у провалля, що темніло далеко незнаним скелястим певно дном. Від цієї невпинної дороги Ярославові стало недобре і він прокинувся.

Сон зник... Дійсність нагадала про себе. Сягнув обережно, м'яко рукою. Не було нікого біля нього. Голова була ще важка й сонна, але вухо вловило якісь придушені відголоси. Це його насторожило. Звичка веліла прислухатись уважно... Наступної хвилини Ярослав був уже на ногах. Це ж з його кімнати долітали сюди звуки.

Кількома стрибками перебіг коридор і вхопився за двері своєї кімнати. Не подались. Потяг міцніше. Не подались і тепер. Звикло сягнув до кишені. Не мав її в ціпках. Не мав при собі зброї. А з кімнати виразно чути приглушені дивні звуки, немов хтось хотів позбутись кнєдля з уст або хтось задушився. Першою думкою був пакетик...

Заснув... забув про зустріч... при Люесці, а вона...? Його покарають. Де вона?!

Чому не застав її при собі? Він зрадив... Але де Люесса може бути?!

Вдарив у двері плечем. Але кілька дужих рук ухопили його з міццю сталі.

Поки опам'ятався, відведено його од дверей, і якийсь спокійний рівний голос говорив йому просто до вух. Пізнавав його...

Справедливість найшла сама себе... Не шкодуй. Будь розумний. Будь чесний. Це... ворожа агентка. Сьогодні спіткала її кара... За всіх твоїх товаришів... Що загинули в її обіймах. А ти... будь сильний.

Останнє задзвеніло міддю й крицею. Будь сильний! Пам'ятай, що це помста за твоїх товаришів... Будь крицевий!...

Ім'я Люесси, що видиралось на спалені коханям уста, завмерло на них нечутним шепотом. Стогони завмирили... Будь сильний...!

Але Ярослав чув, що в його душі обривається скелею віра в людину і падає в те саме провалля, що над ним так довго й невтомно водив його дідусь у сні.

АБИТУРІЕНТИ УКРАЇНСЬКОЇ ТОРГОВЕЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ В АВГСБУРЗІ

Авгсбурзька Українська Торговельна Школа

Восени 1945 року в Августурзі повстала Українська Торговельна Школа Середнього типу. Спочатку школа мала 113 кл. з 57 учнями. Організатором і директором школи був п. інж. Леонід Романюк. У шкільному році 1946—1947 працювали 1,2 і 4 класи, що мали близько 100 учнів. Учительський персонал складається з 15 осіб, усі з вищою фаховою освітою.

Цього року школа мала 2-випуск абітурієнтів (29 осіб) разом із 4 екстерністами; всі вони склали іспит зрілості. Більшість абсолювентів записались до української Високої Економічної Школи в Мюнхені.

На фото: цьогорічні абітурієнти й педагогічний персонал торговельної школи в Августурзі.

Ройтер

(Історія і значення пресового агентства)

У жовтні 1851 р. в Лондоні, заснував своє агентство Юліан Ройтер. Він сподівався розбудувати своє бюро до світового масштабу. Надючись на новозбудований підводний кабель що сполучував Дувр і Кале попід Ля-Маншем, він спочатку подавав торговельні вістки, але думав перейти згодом на постачання газетам вісток дипломатичного й політичного характеру.

Звичайно, йому довелося перебороти багато труднощів, у першу чергу переконати видавців газет, що його бюро справді має можливість давати інформації швидше й краще, ніж спеціальні кореспонденти. Він звернувся до видавця Джемса Гранта з пропозицією постачати для його газети вістки на пробу кожні два тижні безкоштовно. Спроба вдалась, і Ройтер став постачати вістки шістьом газетам, між ними навіть аристократичній і традиційній «Тайм». Через три місяці прийшла перша сенсація. На новорічному прийнятті 1895 р. Наполеон III сказав кілька слів до австрійського посла, з яких виходило, що Франція задумує піддержати визвольну боротьбу Італії. Ройтер

передає телеграфом цю вістку до Лондону, а «Тайм» публікує її вже другого дня. Ройтер здобув собі ім'я.

Він закладає акційне товариство, що в порозумінні з тодішніми найбільшими пресовими агенціями («Гава» в Парижі, «Бюро Вольфа» в Берліні і «Асошіейтед Прес» у США) усталою розподіл компетенцій у здобуванні й постачанні вісток у всьому світі.

На початку цього століття Юліан Ройтер умирає, але син його Герберт, що перебрав керівництво бюро, не зміг упоратися з завданнями, і з вибухом першої світової війни підприємство занепадає. Коли Герберт у 1915 р. заподіяв собі смерть, генеральним директором став дотеперішній представник Ройтера на південну Африку Роберт Джонс. Коли він через деякий час був покликаний на директора відділу пропаганди при міністерстві інформації, бюро Ройтера стає популярним; незабаром його починають уважати за офіційне пресове агентство Британії.

З вибухом світової війни починається боротьба між «Ройтером» і «Асошіейтед Прес», що пробує зломити монополію «Рой-

тера» на інформацію світу. «Асошіейтед Прес» мала в цій боротьбі за собою моральні переваги, бо коли бюро Ройтера було чисто заробітковим підприємством, «Асош. прес» була інформаційною централею для кількох нью-йоркських газет. Боротьба закінчується 1934 року розвалом картелю Ройтера. Не малу роль відіграли в цьому новоповсталі пресові агенції: гітлерівське ДНБ, італійська «Стефані», японська «Домей» і советська ТАСС. Вони, як також і піддержувана французьким урядом «Гава», засипали газети світу інформаціями і... пропагандою. Всі вони, одержуючи субвенції від державних урядів, могли постачати вістки недорого, і для Ройтера починається період гострої конкуренції, з одного боку експансивні американці, з другого національні агенції, що давали вістки дешевше від собівартості, а то й безкоштовно.

У 1941 році бюро Ройтер ґрунтовно переорганізовується, збільшуючи число своїх кореспондентів, а з цим і видатків майже вдвоє і цим способом ударжує своє місце між світовими пресовими агенціями. Го-

(Закінчення на стор. 15.)

Світ належить чоловікам . . .

Якби вам довелось народитися знову, ким би ви хотіли бути — чоловіком чи жінкою?

Недавно я поставила це питання у великому вечірньому товаристві і почула майже від усіх чоловіків, що вони хотіли б і далі лишитися ними. Багато жінок також бажають чоловічої ролі.

Може, я помиляюсь, але мені завжди здавалось усі ті роки, які я провела за конторським столом і перед піччю, що найкраща доля — це доля жінки.

Візьмемо хоч би т. зв. «кохання», тобто сферу людських взаємин, де за велику вигоду вважають ініціативу. За традицією чоловік гадає, що він робить перший крок. Навпаки, жінка, хоч трохи приваблива, може заманити й захопити свою довгоногого здобич раніш, ніж той взагалі зрозуміє, в чому справа й що проти нього готується.

І цей вид кохання приносить жінці не тільки харчову картку на все життя, але також і щорічну ренту, соціальне забезпечення й пенсію. Існують тисячі жінок, що забезпечили собі мешкання, харчі й одягу до кінця життя просто тим, що були досить передбачливі й захопили собі кредитоспроможного чоловіка.

І коли роман чи весілля розбивається, привлей жінки — змінити своє рішення. А чоловік, що втомився від безконечних поцілунків, стає пекельним створінням в очах світу.

Існує ще багато інших визначних і вимірених вигід бути жінкою.

Жінка має менше шансів закінчити свої дні в тюрмі, в божевільні чи на примусовій праці. Чоловіки втричі більше мають шансів умерти від нещасного випадку. Хоч вважають, що жінки в основному більше страждають на невротичні і більше незадоволені, але втричі більше чоловіків кінчають самогубством. Крива смертей від серцевих хвороб за останні 20 років різко знизилася для жінок і так робі. Від чоловіка вимагають під страхом само піднялася для чоловіків.

Для жінок не ганьба признатися в хворостоких кар іти далі, поки не впаде.

Не зважаючи на загально розповсюджену думку, слаба стать насправді сильніша. Згідно з авторитетами, рідко можна знайти хворобу, що не зустрічалася б частіш у чоловіків, ніж у жінок; поважна кількість хвороб помічена «тільки в чоловіків».

Навіть у ті роки, коли жінки носять дітей, смертні випадки серед жінок не перевищують смертей серед чоловіків. Це не казка старих бабусь, що материнство поліпшує здоров'я. Статеві гормони в жінок сильніші, ніж у чоловіків, особливо під час вагітності; вони діють, як могутня протитрута супроти багатьох хвороб. Жіночими гормонами користуються при лікуванні деяких чоловічих хвороб, наприклад, — виразки шлунка.

Пересічна жінка, водночас мати, економка, куховарка, гувернантка й покоївка, виконує поважну працю. Але вона сама собі господар, сама собі начальник. Вона може відкласти свою працю на завтра чи на наступний тиждень.

Якщо існує рівність між чоловіком і жінкою, то її не видно в одязі. Жіночий одяг —

це засіб виразити творчу думку. Чоловічий — це покриття тіла й тяжкий хрест. Улітку ви можете, якщо ви жінка з більш-менш добрими формами, оголити руки, плечі, шию, ноги і навіть живіт. Подумайте про бідного чоловіка в убранні з ковніром і краваткою! Увечорі ви можете зняти з себе більшість того, що звичайно носите, — пояс, панчохи, рукава. Але ваш чоловік мусить замкнути себе в білизну, тверду, як дошки, і в чорну вовну, як черепаха в шкаралупі.

Чоловік засуджений на постійне перебування в своїй нудній одязі; жінка може в своїй одязі вмістити десятки індивідуальностей. Вона може бути маленькою приємною жінкою вранці в пенюарі, зав'язаним підлітком у коротких штаних на тенісному корті вдень, світською дамою в чорному увечорі й сиреною в прозорім тиолі вночі.

Найбільше цю нерівність можна помітити хоч би з того, що жінка цілком вільно ходить у штаних, тоді як чоловіка, що захотів би появитись на вулиці в жіночому одязі, як це іноді буває з урнінгами, негайно заарештовує поліція.

Краса в жінки те саме, що гроші в банку; для чоловіка приємне обличчя й фігура часто бувають тільки перешкодою. Чоловіки не довіряють йому, якщо він занадто добре виглядає. Жінки віщують йому поганий шлюб.

Промисловість на мільярди доларів присвячена жіночим проблемам — підтриманню кольору шкіри й волосся, окресленню ліній і форм, прославланню її комплекції. Існують засоби зменшити або збільшити форми до потрібних розмірів. Чоловік мусить бути задоволений роботою свого творця.

В деяких частинах США та й усього світу заміжня жінка не може мати окрему власність; закони віддають її заробітки до рук чоловіка. Але як часто існує таке становище в родині, коли коверт із грошима щосуботи переходить до пані, а вона потім видає гроші на трамвай і сніданок?

Нам розповідають, що жінок постійно затискують у їх спробах пробитися наперед. Проте, як жінка, ви маєте дві можливості досягти слави й щастя, тоді як чоловік лише одну. Ви можете заробити свою славу чи славу жінки живе більше в тіні, ніж у світлі її слави.

Багатьма способами жінка може одночасно «істи свої тістечка й зберігати їх» (англійське прислів'я). Вона може водночас бути під захистом і незалежною. Якщо дітей не можна вгамувати, вона завжди каже: «Я батькові скажу». Якщо вона хоче виграти час на купівлю важливої речі, їй завжди допомагає фраза: «Мушу запитатися чоловіка». Її чоловік може бути головою господарства за назвою й законом, але в 9 випадках із 10-ти дружина робить найважливіші рішення сама. Вона встановлює правила поведінки для дітей, вибирає гардини, запрошує й добирає друзів. Якщо не вірите, — складіть список людей, що ви їх найчастіше бачите в себе вдома. Скільки з них ваших друзів?

Припустім, що чоловіки більше мають небезпечних справ, але хто, скажіть, має

більшу різноманітність щоденних вражень — банківський урядовець чи його жінка?

У п'єсах щоденного життя жінці належить ролі примадонни. В найбільшому вінчанні наречена — це високоромантична фігура. Жених трохи більш, як ніщо. Молода мати з дитиною на руках — це образ Мадонни, що інспірує поетів і малярів; «свіжий» батько — це комічний персонаж.

Якщо ви живете довго і ви-чоловік, ви мусите старіти, і ваші спроби підтримати молодість презирливо засуджуються. «Нема дурня, гіршого від старого дурня». Жінка завжди має масажиста, перукаря, сальон краси.

«Американський жіночий журнал»
Подав О. І.

Чи ви чули . . .

НАЙВИЩИЙ АВТОШЛЯХ В ЕВРОПІ

Джіванні Сельваргі, уповноважений для Сіцилії, опрацював новий плян побудови на Сіцилії найвищого в Європі шляху для авт. Шлях цей ітиме півколом до найвищого в Європі кратера вулкану Етна. Найвища точка цього шляху осягне висоту 2.925 метрів. Цей запланований шлях збудують у 1948 році. Таким чином можна буде скупатися ранком в озері в Тасрміні, переїхати прекрасними лісами і в обід оглядати найкращі краєвиди з засніженого вершка Етни; скориставши з розкошів їзди на лещатах, увечорі закінчити день купанням у Катанії.

4.000 МЕТРІВ ПІД ПОВЕРХНЕЮ МОРЯ

Світової слави дослідник стратосфери, проф. А. Піккар, дав у Парижі інтерв'ю журналістам, повідомивши їх, що він збудував спеціальний апарат, названий його «Батискаф». З допомогою цього апарату він думає пірнути в море до глибини 4.000 метрів. Апарат має 7 метрів довжини, важить 40 тонн і забезпечений сильними моторами, що дозволяють йому цілком вільно рухатись під водою.

Проф. Піккар заявив, що імовірно він уже в жовтні ц. р. пірне з своїм апаратом під воду в Гвінейській затоці з бельгійського корабля «Скальдс».

СПОСІБ КОНТРОЛІ

У міській управі німецького міста Любек заведено оригінальний спосіб контролювати урядовців, що мають завдання розподіляти харчі. Всіх урядовців, що стають до праці, важать і це повторюють періодично. Якщо урядовець збільшиться на вазі і не може з'ясувати причини цього «феномену», його вважають за злодія, що розкрадає громадське добро.

ВІДІЖДАЮЧИ ЗА КОРДОН,

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

»ПУ-ГУ«!

Вартість передплати разом з доставкою:

• До Англії	14 Нм.
До Америки	14 Нм.
До Бельгії	20 Нм.
До Франції	20 Нм.
на місяць.	

Гроші просимо надсилати на адресу
Видавництва:

AUGSBURG, BISMARCKSTR. 13/II
VERLAG „PU-HU“

ловним фактором у цьому повторному рості агентства була і є незалежність. Воно хоче завжди бути вільним від підозрінь, що на його роботу впливають якісь політичні чи інші чинники. Договір між поодинокими англійськими газетами усталює, що агенція не може належати якійсь політичній партії чи групі, а мусить бути власністю загалу. Незалежність агентства примусила дирекцію навіть до досить прикрих заходів. З початком минулої війни британський уряд запропонував чималі полегшення, щоб поширити роботу агентства, але дирекція цю пропозицію відкинула, побоюючись, що за цим криється спроба впливати на роботу агенції. Це викликало навіть дебати в парламенті, але всі позакулісові намагання націоналізувати агенцію не вдалися, і вона залишилася незалежною.

Агенція Ройтер добре приготована до своїх широких завдань. У центрі в Лондоні працює 500 урядовців, редакційний штаб працює на три зміни по 24 години. За винятком тригодинної перерви у 1941 р., спричиненої бомбовими налетами, редактори Ройтера працюють без перерви 90 літ. До централі надходять оригінальні повідомлення від різних пресових агенцій, а власними телеграфічними й телефонічними лініями-від спеціальних кореспондентів. Щодня приходять до централі майже 500.000 слів (це чотири товсті книжки). Їх треба впорядкувати, перевірити, опрацювати редакційно і телеграфом чи через радіо вислати в світ. Внутрішня служба постачає вістки зі швидкістю 66 слів на хвилину лондонським і провінційним газетам та британському радіо BBC. Торговельний відділ передає повідомлення приватним замовцям, як готелем, клубам, біржевим агентам. Власні радіовисильні Ройтера висилають повідомлення до інших країв Європи, Африки, обох Америк і на Далекий Схід. Пересічно висилається щодня 150.000 слів (30.000 для Британії, решта за кордон).

Закордонні бюро Ройтера, зорганізовані на взірць Лондонського, існують у всіх столицях Європи, а також у Нью-Йорку, Вашингтоні, Каїрі, Єрусалимі, Шанхаї, Сінгапурі, Буенос-Айресі, Ріо-де-Жанейро, Токіо, Сідней, Манілі, Бомбеї і ще багато деінде. Крім цих станиць, де працюють по 50 співробітників, існують ще у найбільш віддалених місцях світу спеціальні кореспонденти Ройтера, що часто співпрацюють із місцевими газетами. Ці кореспонденти мають у свою чергу зв'язки з місцевими журналістами й репортерами. В загальному працює для

Ройтера майже 2000, розкиданих по всьому світі, повністю навантажених співробітників: директорів, редакторів, репортерів, спеціальних кореспондентів, статистичних і адміністративних урядовців.

Прикладом, як виглядає робота станиць агенції, може бути бюро в Парижі. Праця керівника паризького відділу не належить зовсім до легких. Його робочий день починається о годині 7.30 слуханням радіовістей, далі він мусить переглянути з десяток найважливіших паризьких щоденників. О 8.30 посланець приносить копії висланих уночі до лондонської централі повідомлень і вісти з централі. Далі треба повідомити телефоном співробітників, щоб вони перевірили деякі вістки. О годині 9.45 шеф відбуває першу нараду з головним редактором і репортером, де складається плян денної роботи. Через півгодини відбувається друга конференція, де розподіляють вістки, торговельні повідомлення, репортажі, фейлетони й фотознімки між французькими замовцями. Коли після цього нема важливої редакційної роботи, шеф мусить виїхати до міста в справі особистих приватних зв'язків з видатними людьми. Він мусить знати всіх видатних людей політики, торгівлі, фінансів, відбувати зустрічі, їсти разом з людьми, що колись можуть бути потрібні, а все це для того, щоб здобути інформації чи вказати репортерам місце, де вони найкраще зможуть «зачепитися» й дістати якнайшвидше й якнайкращі інформації, — бо ж це, кінець-кінцем, найважливіше завдання.

Ройтер затруднює людей у молодому віці і старанно дбає про їхній вишкіл у техніці пресової служби, але, крім цього, замовляє ще й статті видатним науковцям, політикам чи знавцям мистецтва, дбаючи про якнайвищий їхній рівень, знаючи, що йому доведеться вести боротьбу з «конкуренцією» (а ця конкуренція поважна, бо коли «Ройтер» обслуговує 130 газет, то американська «Асошіейтед Прес» 1300 щоденників), а замовці не мусять задовольнятися вістками з одного джерела.

Фактично між поодинокими пресовими агенціями йде весь час важка конкурентна боротьба, в якій перемаже той, хто кращий і сильніший.

Але існуючі вже агенції можуть щонайменше тішитися з того, що не треба найближчому майбутньому рахуватися із повстанням більших, незалежних від урядів міжнародних конкурентів, хоч би з грошевих причин, і що тим самим їхнє майбутнє не таке вже загрожене.

За «Ное Авелесе» подав Д-ий.

ЦІКАВІ ФАКТИ

ДЕЩО ПРО НОВЕ МИСТЕЦТВО

Власне, воно вже не таке й нове: подібні напрямки лічать за собою вже добрих пів сторіччя, але їм увесь час доводиться мати справу з «інтриганами» або простіше — з людьми, що ще не втратили здорового глузду. Колись, ще перед війною розгорівся величезний скандал навколо картини такого «... ізму» під назвою «Схід сонця в Неаполітанській затоці», що була прийнята на виставку й розхвалена критикою як початок нової ери в мистецтві. Анонімним автором зацікавилися. Виявилось, що картину намалював осел своїм хвостом! А сталося це так. Кілька жартівників, що їхали на пароплаві, помітили, що осел, коли його годують, від насолоди помахує хвостом. У присутності капітана і всіх пасажирів поставили осла задом до мольберта з натягненим полотном; прив'язали йому пензля до хвоста й поклали коло хвоста палітру з фарбами. Осел їв — і творив. Творив «переворот у мистецтві».

Можливість фальшування була цілком виключена: жартівники подали протокол, підписаний капітаном і пасажирами, та фотографії.

Подібний випадок трапився й останніми днями, але на цей раз з новою поезією. Паризька студентська газета «Геддо-Лятен» опублікувала п'ять віршів; з них один був твором пера божевільної і, за лікарським свідченням, становив яскравий приклад шизофренії. Газета попрохала читачів розпізнати, який із віршів належить божевільній (решту чотири написали відомі сучасні французькі поети).

Висновок був не дуже приємний для модерних поетів — лише незначна меншість читачів розпізнали вірш божевільної; вона зайняла третє місце в цьому своєрідному змаганні. На перше місце вийшов відомий модерний поет Люї Массон.

В ЕВРОПІ ВІДКРИТО «НАПІВЛЮДЕЙ».

Французька поліція повідомляє, що їй пощастило зловити вбивць селянина Жозефа Маріні, по-звірячому роздертого на шматки в горах поблизу Ніцци на Рів'єрі. Сліди крові привели до гнізда в гірському лісі, де знайшли шістьох білих дикунів. Поліція описує їх як «напівлюдей». Вони не мали на собі одягу, не мали меблів, не знають вогню, не вмють членоподільно говорити і при наближенні до них кусаються; їдять усляких комах, дрібних ящірок, змії та дикі корінці. Ведеться наукове розслідування, що має виявити походження цих дикунів.

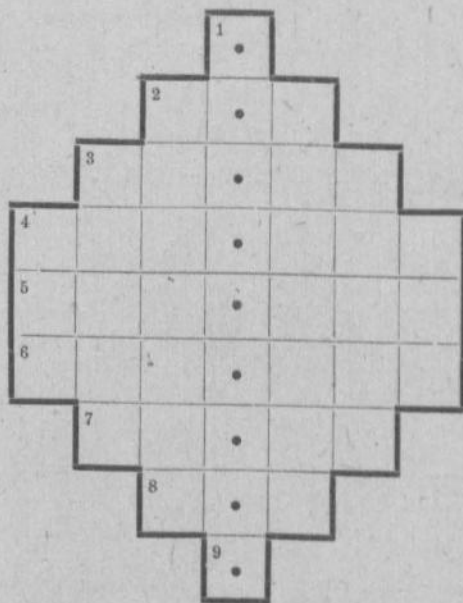
Загадка-фігура

Розмістити в квадратах літери відповідних слів.

Значення слів:

- 1. приголосний звук, 2. росте в лісі, 3. автомат-людина, 4. місто в Іспанії, 5. відповідь або заввага, 6. український музика, 7. місто в Західній Україні, 8. птах, 9. приголосний звук.

Читаючи доземно від 1—9 (по крапках), одержите прізвище з історії українського театру.

Відповіді до кросворду № 9

Поземно: 1-6 — Архімед. 7-8 — Какао. 9-10 Алаша. 11-12 — Тур. 13-14 — Зір. 15-16 — Ва. 17-19 — Тимур. 20-21 — Д (анило) А (постол). 22-23 — Буг. 24-25 — Вар. 26-27 — Сім. 28-30 — Олег. 32-34 — Талі. 36-37 — Рур. 38-39 — Шур. 41-42 — Дорошенко. 43-44 — Содом. 45-46 — Кіото. 47-48 — Арон. 50-51 — Смак. 52-53 — Рот. 54-55 — Кіт. 56-57 — Арс. 58-59 — Олександр) III(олохов). 60-62 — Родос. 63-64 — Аа. 65-66 — Гад. 67-68 — Бім. 69-70 — Нерпа. 71-72 — Олеша. 73-78 — Аскольд.

Доземно: 1-11 — Акт. 2-17 — Раут (правильно раут). 3-24 — Хорів. 4-25 — Мазур. 5-19 — Епір. 6-14 — Дар. 7-35 — Ковбой. 10-40 — Арамис. 16-29 — Аул. 18-31 — Мах. 20-33 — Діл. 23-53 — Геродот. 26-56 — Саркома. 30-48 — Гурон. 32-50 — Туніс. 37-44 — Ром. 38-45 — Щек. 41-59 — Дорош. 42-63 — Отара. 43-69 — Сароян. 46-72 — Оксана. 49-61 — Лід. 54-75 — Кодак. 55-76 — Тобол. 60-74 — Рапс (по-українському ріпак). 62-77 — Сіль. 65-73 — Гра. 68-78 — Мед.

На фото вгорі ліворуч: Сцена з відомих на увесь світ „Passionsspiele“ у Фрайбурзі.

Ліворуч: Відома кіноартистка Шірлі Темпл, що грає в новому фільмі роллю Джульєти, перевіряє в останній раз перед фотографуванням свій зовнішній вигляд перед дзеркалом.

Внизу ліворуч: Принца Фердинанда фон Шенах-Кароліт, сина недавно померлої другої дружини останнього німецького кайзера, принцеси Герміни, віддано до суду за те, що приховував свою приналежність до нацистської партії.

Внизу: Найбільший капелюх світу—ідеальне головне убрання від тропічної спеки, що його носять тепер на флоридських пляжах.

Вгорі праворуч: Об'їзджаючи свою країну, щоб вяснити її здатність до виплати репарацій, японський цісар відвідав буддійський храм.

Внизу праворуч: Американська кіноартистка Вівега Ліндфос демонструє найновіший витвір американської моди.

